గుణము కొంచెముండి గొప్ప చదువులున్న
ఫలమదేమి చదువ విలువదేమి
పంట పండని భూమి పది ఎకరములేల
కొంచెమైన చాలు మంచి భూమి.

విద్యార్థులారా!

ఈనాటి విద్యార్థులు కేవలము భౌతికమైన, ప్రాకృతమైన విద్యలందు శ్రద్ధాభక్తులను కనపరుస్తున్నారు గాని మానసిక సంబంధమైన, అంతర్భావ సంబంధమైన, ఆత్మసంసిద్ధతకు కృషి చేయటం లేదు.

మేఘములు మింటిపై చేరి మెసలుచుండ
వాటి దాపున విద్యుత్తు వరలునట్లు
విద్య వెనుకను జ్ఞానంబు వెలయవలయు

ఈనాటి విద్యలందు ఒకవైపున ప్రాకృతిక సంబంధమైన వాంఛల చేత, ప్రాంతీయ దురభిమానములచేత, కులమతము సంబంధము చేత మానవత్వమునే కోల్పోయి కేవలం విద్యావికాసము మరచిపోయి గ్రంథపరిచయము మాత్రమే గావించుకుంటున్నారు విద్యార్థులు. ఈనాటి విద్య ధన నిమిత్తమై అనుభవిస్తున్నారు. కాని గుణ నిమిత్తమై విద్యనభ్యసించటం లేదు. విద్య చెడ్డది కాదు. ధనము కూడ చెడ్డది కాదు. మానవుని గుణమే దీనికి మూల కారణము. సత్సంకల్పములచేత మానవుని హృదయము నింపుకున్నప్పుడు ఈ ధనము విద్య సద్వినియోగపడతాయి. దుర్గుణముల చేత, దురాలోచనల చేత, దుర్భావముల చేత హృదయాన్ని నింపుకున్నప్పుడు ఈ విద్యాధనములు రెండు దుర్వినియోగమవుతాయి.

సద్వినియోగ దుర్వినియోగములకు ముఖ్యకారణం మానవుని మనస్సే కాని విద్య, ధనములు కాదు. దీనికి చక్కని ఉపమానము. తెల్లని నీటిని ఎఱ్ఱని సీసాలో పోసినప్పుడు ఆ నీరు ఎఱ్ఱగా మారుతుంది. అదే పరిశుద్ధమైన నీరు నలంరంగు సీసాలో పోసినప్పుడు ఆ

ఆ జలమే నీలం రంగుగా మారుతుంది. అదే విధముగా మానవుడు అభ్యసించిన విద్యకాని, ఆర్జించిన ధనముగానీ పరిశుద్ధమైన బాటిల్ లో పోసినప్పుడు పరిశుద్ధముగానే కనిపిస్తాయి. రజోగుణ సంబంధమైన ఎఱ్ఱని బాటిల్ లో పోసినప్పుడు ఇవి ఎఱ్ఱగా కనిపిస్తాయి. ఇది మానవ దేహమనే బాటిల్ లో పోసినప్పుడు, ఈ మానవ దేహములో హృదయ పరివర్తన ఏవిధంగా ఉంటుందో దాని గుణాములు పొందుతుంది. ఈ విద్యాధనములు రెండు కూడ రజోగుణ సంబంధమైన వ్యక్తియందు చేరినప్పుడు రజోగుణ సంబంధమైన ప్రవర్తనను ఈరెండు అనుభవిస్తాయి. సాత్వికగుణమనే హృదయంలో ప్రవేశించినప్పుడు ఈ విద్యాధనములు సాత్వికంగా ఉంటాయి. కనుక మానవుని గుణమే దీనికి మూలాధారము కాని ధనవిద్యల మంచి చెడ్డలు ఏమాత్రము కాదు. మానవునిలో ఎన్నిశక్తులుండినప్పటికిని గుణము అనే ప్రధానమైన శక్తి లేకపోయినప్పుడు ఈ విద్యాధనములు రెండు వ్యర్థమైపోతాయి.

శివాజీకి విద్య తక్కువ గుణము ఎక్కువ. దేహసంబంధమైన ధైర్య సాహసములు కూడా చాలా తక్కువ. నైతిక ధార్మిక గుణములు అధికంగా ఉండేవి. కనుక శివాజి ధర్మమార్గములో ప్రవేశించి, దేశములో ధర్మాన్ని స్థాపించాలని ప్రయత్నించి, సమాజమును పవిత్ర మార్గములో ప్రవేశింప చేయాలని సంకల్పించి పరిస్థితులు ప్రారంభమైనప్పుడు యుద్ధమందు ప్రవేశించాడు. ఆ గుణము యొక్క ప్రభావమే, ఆ యుద్ధములో స్త్రీలు పరాజయం పొందినప్పుడు వారిని కన్నెత్తి అయినా చూడక వారి బంధువులకు అప్పగించి వారిని సంరక్షిస్తూ వచ్చాడు శివాజి. అతని కుమారునికి శౌర్యపరాక్రమములు అధికంగా ఉండేవి. గుణము తక్కువగా ఉండేది. కనుకనే శివాజీవలె, శివాజీ కుమారుడు శంభుడు, కీర్తిప్రతిష్ఠలు నిలుపుకోలేకపోయాడు. కనుక ప్రాచీన కాలమునుండి మన భారతదేశము శీలసంపత్తికే ప్రధాన గౌరవము అందిస్తూ వచ్చింది. విదురుడు కూడ ఈ గుణముల చేతనే పేరుప్రఖ్యాతులు ఆర్జిస్తూ వచ్చాడు. అన్యాయ అక్రమ అనాచారములో మాత్రము తాను అంగీకరించేవాడు కాదు. ధృతరాష్ట్రునకు ఎన్నివిధములుగానో బోధ చేస్తూ వచ్చాడు. ఇట్టి దుర్మార్గులైన కుమారులుండేకంటె పోతే బాగుండునని ధృతరాష్ట్రునకు బోధ చేశాడు. నూరుమంది పుత్రులున్న ధృతరాష్ట్రుడు ఏ సుఖములు అనుభవించాడు. ఏ పుత్రులు లేని సద్గుణవంతుడైన శుకుడు ఏ దుర్గతులు పొందాడు. కనుక గుణములు వెలిగించే ఒక్కపుత్రుడైనా చాలు. గుణములేని పుత్రులెంతమంది ఉండినప్పటికి ఏమి ప్రయోజనము. అని అనేక విధములుగా బోధ చేశాడు. ద్రౌపతిని నిండుసభలో పరాభవం జరిపిన సమయంలో మహా జ్ఞాని అయిన భీష్ముడు, ద్రోణాచార్యుడు, కృపాచార్యుడు అందరూ

ఆచార్యులతో ఉన్నారు. ఆమె ఒక్కటే ఒక ప్రశ్న అడిగింది. 'పితామహులారా! పెద్దలారా! గౌరవనీయులై
న సభ్యులారా! ధర్మజుడు నన్నోడి తానోడెనా? తానోడి నన్నోడెనా?'. తాను ఓడి నన్నోడెను. తాను
ఓడిన తరువాత నన్ను ఓడిపోయే అధికారం అతనికి లేదు. అంతేకాక. నాకు ఐదుగురు భర్తలున్నారు.
అందులో ఒక్క భర్త మాత్రమే ఒడ్డితే ఇది న్యాయమవుతుందా? ఐదుమంది అంగీకరించాలి కదా.
ఇది న్యాయమైన మార్గమా?' అని ప్రశ్నించింది. ఒక్కరూ పలకలేదు. ఆ మౌనమును చూచిన విదురుడు
ఛీ! ఈ హస్తినా పురములో ఉండేకంటె అడవులలో కాలం గడుపుకోటం మేలని ఆనాడే హస్తినా
పురము వదిలాడు. ఇట్టి పవిత్రమైన గుణశీలురైన వ్యక్తులు ప్రాచీన కాలము నుండి భారతదేశ
ములో మాణిక్యముల వలె మెరుస్తూ వచ్చారు. వారు సమాజ సేవకై జీవితమంతా అంకితము
గావించుకుంటూ వచ్చారు. పైగా అవసరమైనప్పుడు గురువాజ్ఞను కూడా త్యజించి భగవంతుని
ఆశ్రితము గావిస్తూ వచ్చారు.

లోకములో తల్లి, తండ్రి, గురువు, దైవము ఈ నల్గురు పూజనీయులే. కానీ దైవా
జ్ఞకు విరుద్ధముగా ప్రవర్తించినప్పుడు వారు తల్లినైనా సరే త్యజించారు, తండ్రినైనా త్యజించారు,
గురువాజ్ఞను కూడా ఉల్లంఘించారు. దైవానికి ఆశ్రితులై పోయారు. శ్రీరాముని అడవులకు పంపిన
తల్లికైన నిర్మలమైన, నిశ్చలమైన, నిస్వార్థమైన శ్రీరామచంద్రుని అడవికి పంపటమా! ఇట్టి దయా
దాక్షిణ్యమూర్తి, ధర్మమూర్తిని నిష్కారణముగా అడవికి పంపటమా!. ఎంత క్రూరత్వము. రాముడు
చేసిన దోషము ఏమిటి? ఇట్టి దోషరహితుడైన శ్రీరామచంద్రుని అడవులకు పంపిన ఈ తల్లి
ముఖమే చూడకూడదని, తాను అరణ్యమునకు పోవటానికి సిద్ధమయ్యాడు భరతుడు. ప్రాకృత
మైనది కోసం కాదు. స్వార్థ స్వప్రయోజనం కోసం కాదు. దైవం కోసం ఈ విధమైన త్యాగము
చేశాడు. రాముడు సాక్షాత్తు నారాయణమూర్తి. ధర్మమూర్తి. కనుక తాను పితృవాక్య పరిపాలన
నిమిత్తమై అరణ్యమునకు వెళ్ళాడు. అప్పుడు తల్లి ఆజ్ఞను కూడా మీరాడు భరతుడు.

ఇంక ప్రహ్లాదుడు. ఎన్ని విధముల హరినామము విడువమని బోధించినప్పటికీ
దేనినైనా విడుస్తాను కాని హరినామాన్ని నేను విడువను అన్నాడు. నా ప్రాణమునైనా విడుస్తానుగాని
హరినామాన్ని వదలన్నాడు. తల్లి వచ్చింది. బాధను సహించుకోలేక కుమారుని చేతులు పట్టు
కుంది.

ఏల ఇటుల తనయా వలదు

హరి హరి యనబట కుమారా
ఏమి హరియో ఇటు పలుక
ఎవరు నేర్పినారు రా నీకు.

కానీ తల్లితండ్రులనైనా వదులు తాను గానీ నేను హరిని మాత్రము వీడను. పట్టు పట్టి ఎన్ని కష్టములన్నైనా, ఎన్ని దుర్భములన్నైనా, ఎన్ని ప్రమాదములన్నైనా తాను ఎదుర్కొని హరి నామాన్ని స్మరిస్తూ వచ్చాడు. ఎలాంటి పరిస్థితిలోనైనా తల్లి తండ్రుల మాట వినలేదు. తండ్రి ఆజ్ఞ మీరి దైవం కోసం వచ్చాడు. కారణం ఏమిటి? హరిప్రియుడు ప్రహ్లాదుడు. హరి ద్వేషి హిరణ్యకశిపుడు. కనుక తండ్రినైనా త్యజించాడు ప్రహ్లాదుడు.

ఇంక గురువు. శుక్రాచార్యుడు, బలి చక్రవర్తి దగ్గరకు చేరాడు. మహాప్రభూ! వీడు సామాన్యుడు కాదు. కేవలం మూడు అడుగుల ఎత్తు మాత్రమే ఉన్నాడు కానీ మూల్లోకములను వశము చేసుకోగలడు. నీవు ఇతనిని సామాన్య బ్రాహ్మణుడని విశ్వసించకు. ఇతను మహావిష్ణు స్వరూపము. అతడు నీదగ్గరకొచ్చి చేయి చాపుతున్నాడు. అంతమాత్రము చేత నీవు మరచిపోయి నీపదవిని మరచిపోయి అతనికి లొంగిపోవద్దు. 'ఓహో! ఎంతటి మహావాక్యము విన్నాను నేను. శ్రీమన్నారాయణుడే వచ్చి నాయనా! నాకు ఇవ్వమని చేయి చాచి అడుగుతుంటే ఇంతకన్న మహా భాగ్యం ఏమి ఉంది. అడుగుతున్నాడు భగవంతుడు. ఎవరిని అడుగుతాడు. బ్రహ్మాండమంతా తన చేతిలో ఉన్న వాడిడు అడగటానికి వచ్చాడంటే నేనెంత అదృష్టవంతుడను.

బ్రహ్మాండమంతటు ప్రబలుచుండెడి తనకు
అలయ మమర్చ అలవియగున
సర్వ జలంబుల సంచరించెడి తనకు
స్నానంబు చేయింప సాధ్యమగున
బ్రహ్మాండ మంతయు బొజ్జలో నుండగ
భక్ష్య భోజ్యములతనికి పెట్టతగున

అలాంటి భగవంతుడే వచ్చి ఇవ్వమని నాదగ్గర చేయి చాపుతుంటే ఇచ్చేవాని చేయి పైన ఉంటుంది. అడిగేవాని చేయి క్రింద ఉంటుంది. ఇంతకంటె మహాభాగ్యమా? ఇదే నా అదృష్టము. ఏమైనా నేను ఇస్తాను అన్నాడు. గురువు ఆజ్ఞను కూడా ధిక్కరించి భగవంతునికి అడిగినదానిని అర్పితము

చేశాడు. ఎవరైనా దానం చేస్తే భూదానం చేయవచ్చు, గోదానం చేయవచ్చు, వస్త్రదానం చేయవచ్చు, సువర్ణదానం చేయవచ్చు, అన్నదానం చేయవచ్చు, విద్యాదానం చేయవచ్చు, కానీ బలిచక్రవర్తి తనను తానే దానం చేసుకున్నాడు. ఈ ముగ్గురు దేనికోసం చేశారు? ముగ్గురు స్వార్థ స్వప్రయోజనాల కోసం కాదు. దైవం కోసమే చేశారు. తల్లి ఆజ్ఞ మీరటం భరతుడు దైవం కోసమే. రామచంద్రుని కోసమే. ప్రహ్లాదుడు తండ్రి ఆజ్ఞ మీరటం దైవం కోసమే. తన కోసం కాదు. దైవం కావాలి. ప్రాచీన కాలమునుండి భారతదేశములో ఇలాంటి త్యాగమూర్తులు ధర్మమూర్తులు ఎన్నో విధములుగా ఆదర్శము నందిస్తూ వచ్చారు.

దానమునకు, త్యాగమునకు ఎంతో వ్యత్యాసముంది. కాని ఈనాటి ప్రజలు దానమును త్యాగమును రెండింటిని సమానంగా భావిస్తున్నారు. ఇది చాలా పొరపాటు. ఏదో తనకున్న దానిలో పరులకు కొంత దానము చేయవచ్చు. తనకున్న దానిలో దానము చేయవచ్చును. తాను కొంత స్వార్థముగా పెట్టుకొని పరులకు కొంత అందించవచ్చు. ఇందులో స్వార్థం, స్వప్రయోజనము కొంత ఉంటున్నాయి. త్యాగమంటే అది కాదు. తనకేది ఇష్టమో తనకేది ప్రీతికరమో దానిని ఇతరులకందించటం త్యాగము. అన్నింటికంటె మానవుడు దేనిని ఎక్కువగా అభిలషిస్తాడు.. తన ప్రాణమునే అభిలషిస్తాడు. తన ప్రాణముకంటె అధికమైనది మరొకటి లేదు. కాని త్యాగమంటే ప్రాణమునైనా అర్పించటమే. తనకిష్టమైన దానిని ఇతరులకందించటమే త్యాగము. తనకు ప్రీతికరమైన వస్తువులు ఇతరులకందించటమే త్యాగము. కనుక త్యాగమునకు దానమునకు ఎంతో వ్యత్యాసముంది. నేను త్యాగం చేశానయ్యా పలాని భూమి ఇతరులకందించానంటారు. కాని అది త్యాగము కాదు. పేరు ప్రఖ్యాతులకోసం చేసేది. త్యాగము అమృతమయమైనది. ఎట్టి మార్పులు లేనిది. దానికంటె మించినది మరొకటి లేదు.

నీవు అమృతపుత్రుడవు. నీ దేహము అనృతమైనది. ఇది క్షీణించేది కాదు. కేవలం రాలిపోయేది, కూలిపోయేది, కాలిపోయేది. కాని ఆత్మ కాలేది కాదు. కూలేది కాదు. మారేది కాదు. తీరేది కాదు. ఎప్పటికీ ఒక్కటే. అట్టి నిత్యసత్యమైన ఆత్మస్వరూపమే ఈ అమృత స్వరూపము. కనుక త్యాగము అమృతమయమైనది. అలాంటి త్యాగమూర్తులు భారతదేశంలో ప్రాచీన కాలమునుండి నేటి వరకు కూడా వస్తున్నారు. ఈ భారతదేశములో అవతార మూర్తులు అవతరిస్తూ, అనేకమంది మహనీయులవతరిస్తూ అనేక ప్రబోధలు సల్పుతూ వచ్చారు. బలిచక్రవర్తియే కాదు. శిబిచక్రవర్తి, దధీచి ఎంతో త్యాగము చేస్తూ వచ్చారు. శిబిచక్రవర్తి దగ్గరకు ఒక డేగ ఒక పావురమును తరుముతూ

వచ్చింది. ఆ పావురము శిబి చక్రవర్తి ఒడిలో పడింది. రాజా నన్ను రక్షించుము రక్షించుము అని వేడుకొంది. కాని శిబి చక్రవర్తి త్యాగమును పరీక్షించుటకు ఇంద్రుడు ఆడిన నాటకం ఇదంతా. పావురమును రక్షిస్తానని అభయమిచ్చాడు. డేగ వచ్చింది. రాజా! నేను తరుముతున్న పక్షిని నీవు దాచుకుందుకు ఎలా వీలవుతుంది? నేను తరుముటకు రావటం వలన కదా ఈ పక్షి నీదగ్గరకు వచ్చింది. కాబట్టి ఈ పావురము నాది. నీవు రాజువు. ధర్మాన్ని అనుసరించు. నీవు. నీ రాజధర్మమును పాలించు. 'నాకు తెలుసు. నన్ను శరణుజొచ్చిన పక్షిని రక్షించుట నాకర్తవ్యము అన్నాడు. అది ఎవరి ఆహారమో, ఎవరి తిండో ఎవరి పావురమో నాకు అక్కర లేదు. నన్ను శరణు జొచ్చిన వానిని రక్షించటము నాకర్తవ్యము. ఎవరైతే నాకేమి? దీనికి నేను అభయమిచ్చాను. నామాట తప్పుటానికి వీలుకాదు. ఈ పావురము బరువు ఎంతో నా కండను కోసి నీకిస్తాను తీసుకొమ్మన్నాడు. కేవలము పరీక్ష నిమిత్తమై జరిగినది. త్రాసు తెచ్చాడు శరీరములోని అవయవములను కోసి వేస్తూ వచ్చాడు. కాని పక్షి తూగలేదు. అన్ని కండరములు కోశాడు. ఒక పావురమును రక్షించే నిమిత్తము తన దేహమును కూడా త్యాగము చేస్తూ వచ్చాడు శిబి చక్రవర్తి. కడపటికి తన శిరస్సు ఖండించుకోటానికి తెచినప్పుడు ఇంద్రుడు ప్రత్యక్షమయ్యాడు. నిన్ను పరీక్షించే నిమిత్తమై ఆడిన నాటకమిది. ఇది పావురము కాదు. నేను డేగ కాదు. నేను ఇంద్రుడను. నీ త్యాగమునకు మెచ్చుకున్నాను. ప్రాణమునకు మించిన త్యాగముందా? దేహమే త్యాగము చేస్తానని చెప్పటం చేత ఇంద్రుడు ప్రసన్నుడయ్యాడు. శిబి చక్రవర్తి మానవతకు విలువ నందిస్తూ వచ్చాడు. ఇలాంటి త్యాగులు భారత దేశములో పెక్కులు గలరు.

వామనుడు మూడు అడుగులు అడిగాడు బలిచక్రవర్తిని. వామనుడు ఒక అడుగు భూమినంతా ఆక్రమించాడు. రెండవ అడుగు ఆకాశమునంతా ఆక్రమించాడు. మూడవ అడుగునకు స్థానమే లేదు. ఇంకో అడుగునకు స్థానమెక్కడ అడిగాడు వామనుడు. తన తల చూపించాడు. తన తలపైన మూడవ అడుగు పెట్టమన్నాడు. అప్పుడే దేవతలందరిలో భీతి బయలుదేరింది. అయ్యో నారాయణుడు ఎంతటి కఠినుడు అనుకున్నారు.

మేనమామ యని ఇంచుకైన లోవెంచక
కంస భూపాలుని హింస చేసె
స్త్రీబాల యని చింత ఇంతయు లేక
తాటకి గాత్రంబు తరిగివేసె

28049607

చిక్షమడిగిన వేదనకిచ్చె బలియు
అతనిని పాతాళమునకు అణగద్రొక్కె.
ఇట్టి దయలేని హరిని ఏమందు భువిని.

అనుకున్నారు. తరువాత ఇది పరీక్ష నిమిత్తమై జరిగేది. ఈ పరీక్షలో కూడా కొన్ని కష్టములు ఉద్భవించాలి. కడుపులో ఎపెండిసైటస్ అనే నొప్పి వచ్చింది. ఈ వచ్చిన నెప్పిపోవాలంటే డాక్టరు పెట్టిన నెప్పి భరించాలి. డాక్టరు కత్తితో కోశాడు. డాక్టరు నిర్దయుడా? కాదు. కాదు. దయచేతనే చేశాడు. కోస్తేకాని నెప్పి పోదు. పుట్టిన నెప్పి పెట్టిన నెప్పితో నివారణ గావించుకోవాలి. ఈ మానవులు కర్మను సారంగా అనుభవించేటందుకి భగవంతుడు పెట్టే పరీక్షలు కొంతవరకు సహాయము చేస్తాయి. భగవంతుడు ఏమిచేసినా ఉపకారమేగాని అపకారము కాదు. కారణము ఏమిటి? భగవంతుడు నిస్వార్థపరుడు. అతనికి స్వార్థము, స్వప్రయోజనము తెలియదు. తెలియనప్పుడు ఉన్నదని చెప్పటానికి ఎలా వీలవుతుంది. స్వార్థము తెలియదు స్వప్రయోజనము తెలియదు. స్వార్థ స్వప్రయోజనములతో చేస్తాడని భక్తులు భావిస్తారు. అది వారి భ్రమ. ఈ భ్రమ ఉండినంతవరకు బ్రహ్మభావము గుర్తించటానికి వీలుకాదు. భ్రమ పోతేగాని బ్రహ్మరాలేదు. భ్రమే ఉంటున్నాడు హృదయములో. ఆ హృదయము single seat, భ్రమను సింహాసనమునుండి తోసేస్తే బ్రహ్మపోయి దానిలో కూర్చుంటాడు. భ్రమను, బ్రహ్మను ఇద్దరిని ఒకే సింహాసనముపై కూర్చోబెట్టుటకు వీలుకాదు. కలిప్రభావములో ఇద్దరిని ఒకే సింహాసనముపై కూర్చోపెట్టటానికి చూస్తున్నారు. మీరు కూర్చోపెట్టుటకు ప్రయత్నించినా బ్రహ్మ రాడు. ఎందుకనగా భ్రమ ఉండకూడదు. ఆ chair పై కూర్చున్నప్పుడు ఆ chair తనదే. ఇంకొకరి chair లో ఎలా కూర్చునేది. అతను లేచిపోతేగాని నేను కూర్చోను. ఇది కూడా బ్రహ్మజ్ఞానములో ఒక న్యాయమే. ఈ విధముగా పరమాత్ముడు విహారము చేస్తుంటాడు.

చదువులు ఎక్కువ లేకపోయినా గుణము ఉండాలి. గుణము ఎక్కువ ఉండి చదువు తక్కువ ఉండినా ఫరవాలేదు. పంట పండని భూమి పది ఎకరములు ఏల? పదిగజములు మంచిస్థలము ఉంటే చాలు. మంచి గుణము ఒక్కటి ఉండినా చాలు. ఏమిటి ఈ మంచిగుణము? దైవమునకు ప్రీతికరమైనదే మంచి గుణము. దీనినే లోకమంతా మెచ్చుకుంటుంది. లోకమంతా ఇతను దైవస్వరూపుడురా! దైవము యొక్క గుణములతో ఉంటున్నారురా! అంటారు. చాలామంది దైవాజ్ఞ ప్రకారం నామస్మరణ చేస్తూ, అనేకమందికి సహాయము చేస్తూ సత్కర్మలలో ప్రవేశిస్తుంటే

దైవ సమానుడంటారు. త్యాగము దైవ స్వరూపమే. అట్టి త్యాగమునను మనం పూనుకోవాలి. ఎట్టి త్యాగము స్వార్థరహితమైన త్యాగము. సమాజక్షేమము నిమిత్తమై మనము ఏ విధమైన త్యాగమునకైనా సిద్ధంగా ఉండాలి. మనము చదివిన చదువులు సమాజమునకు ఉపయోగము లేకపోతే మన చదువులెందుకోసం.. రావణుడు ఎన్నో చదువులు చదివాడు. రావణుని విద్యలు అజీర్ణముగా మారినాయి. కారణం ఏమిటి? ఆచరణలో పెట్టలేదు. అర్ధము విధ్యతే చదివాడు రాముడు. రాముడు చదివిన విద్యలు ఆచరణలో పెడుతూ వచ్చాడు. ఆరోగ్యము పొందాడు. ఏమిటి ఆరోగ్యము? అదే విశ్వవ్యాప్తి కీర్తి మర్యాదలు, ఆదర్శ జీవితము. సమాజము నిమిత్తమై రాముడు తన సర్వశక్తులు ధారపోస్తూ వచ్చాడు. రావణుడు తన సర్వవిద్యలు స్వార్థము కోసం వినియోగించాడు. ఇది పరార్థము అది స్వార్థము. పరార్థము యదార్థము. స్వార్థము అనర్థము. అనర్థమునకు కారణమైంది రావణుని చదువు. యదార్థమునకు స్థానమిచ్చింది రాముని చదువు. ఆనాటి మొదలు నేటి వరకు రామకీర్తి దేదీప్యమానముగా ప్రకాశిస్తున్నాది. ఇన్నివేల సంవత్సరములు రామాయణము ఇంత సజీవంగా ఉన్నదంటే పవిత్రతను గుర్తించాలి. కేవలము చరిత్రలందు మాత్రమే పవిత్రమైంది కాదు. అందరి హృదయములను పవిత్రము గావిస్తూ వచ్చింది. ఏమిటి History? HIS STORY is HISTORY. అదే రాముని చరిత్ర.

విద్యావంతులు ఆ విద్యను సమాజమునకుపయోగపెట్టి సమాజములో వారిని సరైన మార్గములో పెట్టటానికి ప్రయత్నించాలి. లోకమునకు హితమయ్యేదానిలో మనం విద్యలు ప్రవేశపెట్టాలి. విద్య విజ్ఞానమైనదిగా ఉంటుండాలి. సద్గుణములు విద్యలో ఆవిర్భవించాలి. ఇదే ప్రధానమైనది. లోకహితమును మనం ఆశించాలి. ఇదే ప్రధానమైనది. మంచి గుణములు మనలో పెరగాలి. ఇలాంటివి లేకపోతే చదువులు చదివి ఏమి ప్రయోజనము? చదువులు చదవవలసిందే. జీవనోపాధికి ఉద్యోగము చేయవలసిందే. ఏదో ప్రకారములో చదువును ఉపయోగపెట్టాలి. చదువుకంటె గుణము గొప్పది. ఈనాటి చదువులను ధనమునకు అమ్ముకుంటున్నాము. వ్యాపార రంగముగా బయలుదేరింది. విద్య అమ్ముకొనేది కాదు. అరుకొనేది కాదు. విద్య పంచుకొనేది. ఒకరికొకరు పంచుకొనేది. పంచుకొనుటలో దానంతట అదే అభివృద్ధి అవుతుంది.

విద్యార్థులారా! మీరు విద్యను అభ్యసించిన తరువాత ఉద్యోగము చేసుకోటంలో తప్పు లేదు. కానీ ఉద్యోగముతో బాటు సమాజము యొక్క సుక్షేమమును మనం ఆశించాలి. సమాజము యొక్క

సంక్షేమము మనం దృష్టిలో ఉంచుకోవాలి. సమాజ సేవలో పాల్గొనాలి. ఈ సమాజ సేవలో పాల్గొనటం అంటే ఏమిటి? చదువుకున్నాను, సఫారీడ్రస్సు వేసుకున్నాను, తెల్లని దుస్తులు వేసుకున్నాను బజార్లు ఊడ్చులమా. ఇది సేవకాదు అనుకొని విసుగుపడకూడదు. బజార్లు ఊడ్చుటము సేవ కాదు. నీవు ఉద్యోగము చేస్తున్నావు. ఉద్యోగము సక్రమముగా ఆత్మతృప్తిగా చేయి అదే సేవ. నీవు వ్యాపారము చేస్తున్నావు. అన్యాయ అక్రమ మార్గములో కాక సక్రమముగా నీ వ్యాపారము చేయాలి. ఇంతే కాదు. ఈనాడు భారతదేశము ఈ దుస్థితికి రావటానికి మూలకారణమిదియే. ఎవరి డ్యూటీ వారు సరిగా చేయటం లేదు. ఇలాంటి వారు భక్తి ఉండి ఏమి ప్రయోజనము? డాక్టర్సుగాని, నర్సులుగాని తమ తమ కర్తవ్యములను చక్కగా నిర్వర్తించాలి. పేషెంటు అక్కడ బాధపడుతుంటే హారతి అవుతున్నదని పరుగెత్తి రావటం. ఇది భక్తి కాదు పిచ్చి. ఆ పేషెంటును చక్కగా చూచుకో. ఆ పేషెంటుకు ఎట్టి బాధలు రాకుండా చూచుకో. అదియే నీయొక్క సేవ. కర్తవ్యము. అక్కడ విడచిపెట్టి హారతి ఇస్తున్నారని పరుగెత్తి వస్తే భక్తి అవుతుందా. ఇది భక్తి కాదు. మూర్ఖత్వము. అలాంటి వారికి ఎంత విన్నా భక్తి కుదరదు. ఏది చిల్లుల పాత్రలోకి పాయసం పోస్తే అంతా కారిపోయినే ఉంటుంది. ఎప్పుడూ ఖాళీయే. నీ హృదయములో నున్న చిల్లులే. స్వార్థము స్వప్రయోజనము అనే చిల్లులే. ఎంత భక్తి కూరినా ఏమి ప్రయోజనము. ఎవరి కర్తవ్యమును వారు సక్రమంగా చేయాలి.

చాలా ప్రధానమైనది ఇంకొకటి ఉంటున్నది: ఎంత మనము జీతము తీసుకుంటున్నామో ఆ జీతమునకు తగినంత పని మనం చేయాలి. అప్పుడే మనము దేశసేవ చేసినవారము అవుతాము. జీతము ఎక్కువ తీసుకొని పని తక్కువ చేసేది. అది దేశాన్ని మోసము చేసినట్లవుతుంది. ఇచ్చిన జీతమునకు తగిన పని చేస్తున్నావా లేదా? అదే గొప్ప సేవ. ఇలాంటి సద్గుణముల చేత మనం సేవ చేయాలి. నిజముగా ఎక్కువ జీతము తీసుకొని ఎక్కువ పని చేస్తే మన భారతదేశము ఈ గతికి ఎందుకు వస్తుంది. జీతము ఇచ్చేకోసము ప్రతి దేశము పోయి అప్పులు అడుగుతున్నారు. ఎవరి కోసం అప్పు తీసుకుంటున్నారు. మీ కోసమే. జీతమునకు తగిన పని చేస్తే నష్టములే ఉండవు కదా! వేలకు రూపాయలు జీతము తీసుకునేది నయాపైసల పని చేసేది. న్యాయమా? ఇది న్యాయమే కాదు. ధర్మమే కాదు! త్యాగము కాదు. పుచ్చుకున్న దానికి తగిన పని చేయాలి. అదే త్యాగము. ఆత్మను తృప్తిగా ఉండాలి. అదే మనకు తగిన శాంతి. లేకపోతే శాంతి ఎక్కడనుండి వస్తుంది. శాంతి, శాంతి

28069610

శాంతి అంటాము. ఏమిటా శాంతి. ఆధిభౌతికము, ఆధిదైవికము, ఆధ్యాత్మికము. మూడింటి యందు శాంతి రావాలి. అందుచేతనే మూడు పర్యాయములు శాంతి చెప్పటము. దేహ రీతిగా శాంతి రావాలి. మనస్సు రీతిగా శాంతి రావాలి. ఆత్మ రీతిగా శాంతి రావాలి. ఆధ్యాత్మికముగా మన ప్రాచీన సంస్కృతి యందు ఇంత నిగూఢమైన అంతరార్థములు ప్రబోధించింది.

భారతీయ సంస్కృతి యందున్న పవిత్రత విదేశమునందు లేదు. అది కేవలము ఒక్క భారతీయ సంస్కృతి యందే ఉంటున్నది. పిల్లలు ప్రార్థనలో చెప్పారు. సహనావవతు సహనౌ భునక్తు. సహవీర్యం కరవావహై. మొట్టమొదట వేదము ప్రబోధించినది ఇదే. అందరము కలిసి మెలిసి ఉందాం. అందరు ఒక తల్లి బిడ్డలుగా ఉందాం. మనం కలిసి మెలిసి చేసిన పనిలో అందరము సమంగా భాగము వహిస్తాము. నీకు ఎంతనో నాకు అంతనే. కష్టము కాని సుఖము కాని పంచుకుందాం అని వేదము మొట్టమొదట ప్రబోధించింది. ఈనాడు వేదము ప్రబోధించే పండితులు సక్రమమైన మార్గమును ఉచ్చరించక వారికి తోచినది ఉచ్చరించి యదార్థము మూసిపెడుతూ వచ్చారు. అది వారి దోషము కాదు. వారికి తెలియదు. వేదము ఉచ్చరిస్తున్నారేగాని వేదార్థము వారికి తెలియదు. అర్థము తెలియకుండా వేదము ఉచ్చరించటము వ్యర్థము. అర్థము తెలియనప్పుడు ఏమి ప్రయోజనము? మీకందరికి తెలుసు మద్రాసులో గానకోకిల ఉండేది. ఆమె కంఠం వింటే కోకిలవలె ఉండేది. ఆమె పేరే గానకోకిల. ఆమెకు త్యాగరాజు కీర్తనలు ఇష్టము. అయితే తెలుగు తెలియదు. త్యాగరాజు కీర్తనలన్నీ తెలుగులో ఉంటాయి. త్యాగరాజు పాడాడు. 'నీ పొగడనుంటే నీకేమి రామా!' నను పొగడనుంటే నీకేమి తక్కువ రామా. ఆమె సుస్వరముతో నీ పకోడా తింటే నీకేమి రామా. పొగడనుంటే పకోడా తింటే ఎంత వ్యత్యాసము చెప్పండి. తమిళములో గకారము, తకారము లేదు. డకారము, దకారము భేదము లేదు. పొగడనుంటే అనటానికి పకోడా తింటే అంటారు. సంగీతములో శ్రవణానందముగా ఉంటుంది గాని అర్థములో ఘోరముగా ఉంటుంది. వేదము చెప్పటానికి ఖంగుమని చెప్పవచ్చుగాని అర్థము తెలియనప్పుడు అంతా శ్రవణానందమే. మననానందము లేదు. మననానందము రావాలి. ఈ విధమైన పవిత్రత గుర్తించటానికి ప్రయత్నించాలి. నేటి విద్యార్థులు భావి భారత పౌరులు. చిన్న విషయాలు కూడా ఆధ్యాత్మిక రంగములో అర్థము తెలిసి మనం ప్రవర్తించాలి.